

9 februari 1940

Kom schrijvelaar, kruip uit uwe vlooielbak, strijk uwe kafzak effen, trek uw pullemutse van uwe kletsekop af, schud de muizenissen uit uwen tabbaard en kijk naar buiten hoe het licht teruggekeerd is. Wat was "Lichtmis" een schone dag! Rijm op de velden en een stralende zon. Hé, hoorde ik deze morgen daar gene lijster zingen in onzen hof, zou dat kunnen dat hij nu al met jongen zit? Kom, scherp uw pen, rammel op uwe computer en zeg aan de wereld dat ge nog leeft. Ik schrijf...dus ik leef!

Dat mag ik zeggen, dat ik nog leef, sedert 9 februari precies al 75 jaar. Aan mijn geboorte heb ik in feite geen herinnering. In de dagen die er aan vooraf gingen heb ik wel enkele gesprekken van de burenen opgevangen... "Madelieintje gaat kopen" zeiden ze... "kijk ne keer hoe zwaar... 't is voor allichte. - 't is voor alle dagen". "Een meisike, dat zou schone zijn" prevelde mijn moeder, (ik had al een broer). Zo werd het nog spannend! Maar op 9 februari werd het duidelijk dat het toch weer "ne zeune" was. Grootvader Aloïs, de oude stamvader, de fiere wagenmaker, had zelf vijf dochters verwekt en slechts drie zonen. Hij moet met die felle dochters soms overhoop gelegen hebben. Zijn drie zonen waren heel gewillig en volgzzaam, neerstige werkers in de wagenmakerij, maar met die opgroeiende dochters moet hij regelmatig in zijn haar geschart hebben. Stel u voor... mijn moeder zou na mij nog twee zonen ter wereld brengen. Ge ziet van hier dat zij bij elke geboorte steeg en bleef stijgen in de gratie van grootvader Aloïs. Die bewuste 9de februari is hij direct komen kijken naar dat nieuw Vermanderke en van kontentement haalde hij zijn portefeuille boven en mijn moeder kreeg een briefke van honderd frank (twee en een halve euro) maar in 't jaar veertig, nog net voor den oorlog was honderd frank minstens honderd euro. Maak er maar duizend van!

Mijn moeder kon zich het uur van mijn geboorte niet meer herinneren. Maar ik probeer het toch te reconstrueren, "'t Was dikke gesneeuwd" zei ze "en er passeerde juist een begrafenisstoet op straat". Onze straat had noch asfalt, noch kassei, nog macadam, 't was gewoon een aardeweg. Niemand had een auto. Er woonden alleen maar simpele arme mensen in onze Striepstraat. Zodoende moet het een goedkope begrafenis van negen uur geweest zijn. Ik schat mijn geboorte rond halfnegen. Tenware dat het een niet-kerkelijke begrafenis zou geweest zijn en dat gebeurde toen in de namiddag. Daar werd uiteraard schande over gesproken. Een begrafenisstoet in de sneeuw, misschien wel van een ongelovigaard, dat was nogal een beklemmende voorafbeelding van wat er mij te wachten stond. Moeder heeft er zelf nooit een slecht voorteken in gezien en vader zal vooral beseft hebben dat hij nog wat harder zou moeten werken om een mondje-meer te voeden. Mijn ter-wereld-komen moet toch vlot verlopen zijn, want Octavietje was er bij en dan kon er niets verkeerd gaan. Grootmoeder -aan moeders kant- heeft wel

duizend kinderen ter wereld helpen brengen. Haar aanwezigheid was voor de moedertjes al voldoende om niet te panikeren. Meter Fietje, een schoon wuuetje. Op zo'n verjaardag sta je in contact met je voorouders, je wordt je sterk bewust van heel uwe stamboom.

Ik mag u ook nog vertellen hoe ik de laatste tijd omwille van mijn gezegende leeftijd veel complementen krijg. "Amaai, ge zijt gij nog van voor den oorlog"..."ge ziet er nog goed uit"..."ge zijt gij nog goed bewaard". Ja de mensen zijn bekommerd..."ben je dat zingen nog niet moe"..."allez, aan uwe leeftijd nog zo werken"..."heb je nog altijd inspiratie"? Maar ik word regelmatig ook berispt "Vermandere, gij altijd maar werken, altijd maar werken...ge moet toch ook nog leven tedju" Wat antwoord je dan..."Ach mens toch, mijn werk IS mijn leven".

Genoeg gepalaver voor vandaag. Nu zwijg ik. Trouwens, ik krijg het toch niet gezegd met woorden. Om het goed t' explikeren heb ik mijn penselen nodig en mijn verfpotten, mijn hamer en mijn beitels, mijn fluitjes en klarinetten, mijn gitaar en mijn rijmsels. Op 9 februari had ik niet veel woorden nodig "Vader en moeder aan den overkant ...Santé"

Willem Vermandere